

Οι φευγαλέες ματιές στο μυαλό ενός εφήβου

Οι μέρες κυλάνε και τα συναισθήματά μου αρκετές φορές παραμελούνται από τους γύρω μου. Οι ώρες που περνάω πάνω από ένα βιβλίο ξεχειλίζουν δάκρυα που δεν πρόλαβαν να χυθούν από την κούραση. Τις περισσότερες φορές η αποξένωση αγκαλιάζει το σώμα μου, με τη συντροφιά του άγχους να μου υπενθυμίζει τις σχολικές εργασίες που πρέπει να διεκπεραιώσω, δυσκολεύοντάς με να φτάσω τους στόχους μου και ταυτόχρονα να ικανοποιήσω τους γονείς μου.

Από την άλλη, οι καθηγητές μοιάζει να μην καταλαβαίνουν ότι θέλουμε λίγο χρόνο για ξεκούραση και έχουν όλο απαιτήσεις. Μόνο στα διαλείμματα χαλαρώνω με την ανεμελιά να τρέχει ρυάκι στα άκρα μου. Τα γέλια με τους συμμαθητές μου, οι συζητήσεις των αγοριών για τις ομάδες, τα σχέδια για το τι θα κάνουμε και πώς θα βρεθούμε το Σαββατοκύριακο λειτουργούν ως τονωτική ένεση για να συνεχίσω και με κάνουν χαρούμενη. Ταυτόχρονα, η σκέψη της επιστροφής στην ασφάλεια και τη ζεστασιά του σπιτιού μου με πλημμυρίζει προσμονή. Ακόμα κι εκεί, όμως, οι σχολικές υποχρεώσεις υψώνουν το ανάστημά τους αγέρωχες μπροστά μου, φτάνοντάς με κάποιες φορές σε σημείο πανικού. Ανάσα οι ώρες που αφιερώνουμε στα χόμπι μας, δηλαδή σε αθλήματα, χορό, μουσική και σε ό,τι αρέσει στον καθένα.

Όταν ο βαθμός σε ένα διαγώνισμα δεν είναι αυτός που επιδιώκουμε, νιώθουμε ανίκανοι και αποτυχημένοι. Η στενοχώρια καταλαμβάνει τα μυαλά μας με τη σκέψη ότι δεν είμαστε «αρκετοί». Κρυβόμαστε στο καβούκι μας και αισθανόμαστε μικροσκοπικοί, με εχθρό τον ίδιο τον εαυτό μας να μας κοιτάει με μισό μάτι. Όταν το συζητάμε με τους συμμαθητές μας νιώθουμε καλύτερα, ο ένας δίνει κουράγιο στον άλλον, γινόμαστε πιο δυνατοί, γινόμαστε ένα. Το θέμα είναι η επιστροφή στο σπίτι... Οι γονείς περιμένουν τα νέα... Καταλήγουμε πάντα, μα πάντα, να τσακωνόμαστε, λες και κάναμε λάθος επιλογή ζωής, λες και ήρθε το τέλος του κόσμου. Χαραμίζουμε ώρες στις φωνές για παράλογες ανησυχίες, ενώ μέσα μας φουντώνει η οργή και μας αποξενώνει από αυτούς, δημιουργώντας έναν τοίχο μεταξύ μας που δεν σπάει εύκολα. Και οι δύο, γονείς και παιδιά, πρέπει να καταλάβουμε ότι οι διαφωνίες μεταξύ μας πάντα θα υπάρχουν, αλλά δεν χρειάζεται να «χαλιόμαστε» για έναν και μόνο βαθμό. Θέλουμε οι γονείς μας να μας εμπιστευτούν. Έχουμε στόχους και, μάλιστα, υψηλούς, αλλά δεν χρειάζεται να περνάμε όλον μας τον χρόνο πάνω από ένα βιβλίο που, συνήθως, είναι 20 χρόνων και που σίγουρα δεν θα θυμόμαστε τίποτα από το περιεχόμενό του μετά από λίγο καιρό.

Από την άλλη μεριά, τη χαρούμενη θα έλεγε κανείς, το σχολείο μάς προσφέρει εμπειρίες και στιγμές που δύσκολα θα ζήσουμε ως ενήλικοι. Μας δίνει την ευκαιρία

να κάνουμε φίλους με τους οποίους μοιράζομαστε την ανεμελιά και δημιουργούμε μαζί τους αναμνήσεις ανεξίτηλες στα μικρά και άβουλα μυαλά μας, και φυσικά μαθαίνουμε πολλά. Είναι σίγουρο ότι όσοι το ακούν αυτό το αμφισβητούν, αλλά στο τέλος ισχύει και παραϊσχύει. Ακόμα και τα πιο απλά, να διαβάζουμε, να γράφουμε, να φερόμαστε σωστά και να σεβόμαστε. Ακόμα πιο σημαντικό: μαθαίνουμε να αγαπάμε, να βοηθάμε ο ένας τον άλλον, να εκφραζόμαστε, ενώ βρίσκουμε συμμάχους για να διεκδικήσουμε τα δικαιώματά μας και συνοδοιπόρους στα όνειρά μας. Άλλωστε, δεν είναι λίγες οι φορές που πετυχαίνουμε τους στόχους μας, όχι μόνο στα μαθήματα αλλά και σε άλλες περιστάσεις, π.χ. σε εκδηλώσεις και διοργανώσεις του σχολείου, σε αθλητικούς αγώνες, κάτι που τονώνει την αυτοπεποίθησή μας και μας κάνει να αισθανόμαστε δυνατοί.

Και τα Σαββατοκύριακα μια ανάσα ανεμελιάς με βόλτες με φίλους, ποιοτικές στιγμές με τους γονείς, ενασχόληση με τα αγαπημένα μας αθλήματα. Η κούραση είναι πάντα υπαρκτή, αλλά καταφέρνουμε να έχουμε ισορροπία στις ζωές μας με γέλιο και χαρούμενες στιγμές, γιατί είμαστε παιδιά και πρέπει να ζούμε σαν παιδιά. Χρειαζόμαστε να αναπνεύσουμε χωρίς άγχος, πριν βγούμε στην κοινωνία με τις ατέλειωτες υποχρεώσεις και απαιτήσεις που υπάρχουν για τους ενήλικους. Ας μας αφήσουν επιτέλους να κάνουμε λάθη και να μάθουμε από αυτά. Ας μας αφήσουν επιτέλους να ζήσουμε χωρίς πρέπει και χρονικούς περιορισμούς για την επίτευξη στόχων. Ας μας αφήσουν να ζήσουμε την κάθε μέρα μας τόσο χαρούμενα, έντονα και συναρπαστικά σαν να ήταν η τελευταία...